

MARSALL LÁSZLÓ

Téliés rontom-bontom

*Elmémnek szikrái,
babár mit se számít,
gilisztányi a gondom,
pocok málja alatt
elhamuhodtanak:
téliés rontom-bontom.*

*Elmém gyepes házát
rágcsálók cifrázzák,
dísz-fülkéket kaparók,
verscsíra-falásért
rím-ropogtatásért
nem kapnak borraivalót.*

*Magamban füstölgök,
szellebélelt ósköd
agydúcomat terbeli,
a „Ki-Ne-Mondd-Szavad”
nevű őrző szakasz
epém tőgyét hergeli.*

*Hiába a zárlat,
pardon magyarázat,
lefojtott szóm buggyanna,
a mondani szántam
tömecekre támad,
kibasad a ruggyanta.*

*Megtágítva éppen
gyepes elme-lékem,
gilisztányi a gondom,*

*fél-énem kilából
mulya bagyulából,
testből magam kibontom.*

*Bibircsókos lob-ban,
keskeny állapotban
éledezni is lehet,
félíg kerekített,
írással telített,
sötétségben karmolt,
majdnem elbitangolt
lapon híjas ékezet.*

J. S. Bach c-moll szóló gordonkasvitjének egy lehetséges átírása magyar nyelvre

(Pablo Casals emlékére)

*Mintha bekötött szemmel hallanám
elsüllyedt gálya
feltörő buborgása
hangját atlantiszi mélyből
magából kiiramló
kézben ármélyi vonó
zöng a zöldes hajókötélen.
Mire a felszínre bukkan,
mintha gyerekkoromban
nyári-meleg padból kiszökő
mániás iskolakerülő
futna... Futok vízparti füzesben,
s magába kanyarodik a hurok,
az ártéri mezsgye barokk
labirintusain – Idehallik,
a gáton túli akácfa fotonok bombázta
levelein mintha valaki járna;
talán a vatikáni Scala Regia
templomában moll-szekvencia
s az angyal-óvodákon áttörő
lány Cé-Dé-Géken ívelő
zöngés darázs-haderő,
se fullánkja-tora-potroha,
nincs szláv, germán, se francia,
csak hullám és frekvencia,
testüregekben bujdokoló
halászok nélküli hang-hajó,
karcsúságában óriás
imaginárius locsogás;
és nincs idő, nincs óra-arc,*

*tonális szitán felhang-csillám
átpereg az isteni kvarc;
itt nincs kereskedés, se kenő-
pénz, szeretőnek lakkcipő,
se mosogatás, se bankbetét,
se haj-fixír, se Duna-gate;
akácfák, forróság, semmisülés;
hangporcogót szelő vonód
futtában érint, megharap,
mintha bekötött szemmel hallanám:
végső finálé-ívelés
burkában legelső pillanat.*